Capitolo V

Ὁ Ἄργος ὁρμᾷ ἐπὶ τὸν λύκον.

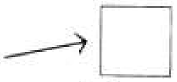

ἐπί + *acc.*

ὅ τε Φίλιππος καὶ ὁ πάππος ψόφον ἀκούουσιν

ἀκούω + *acc.* (*della cosa*)

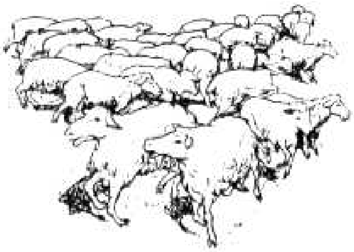

τὰ πρόβατα θόρυβον ποιεῖ

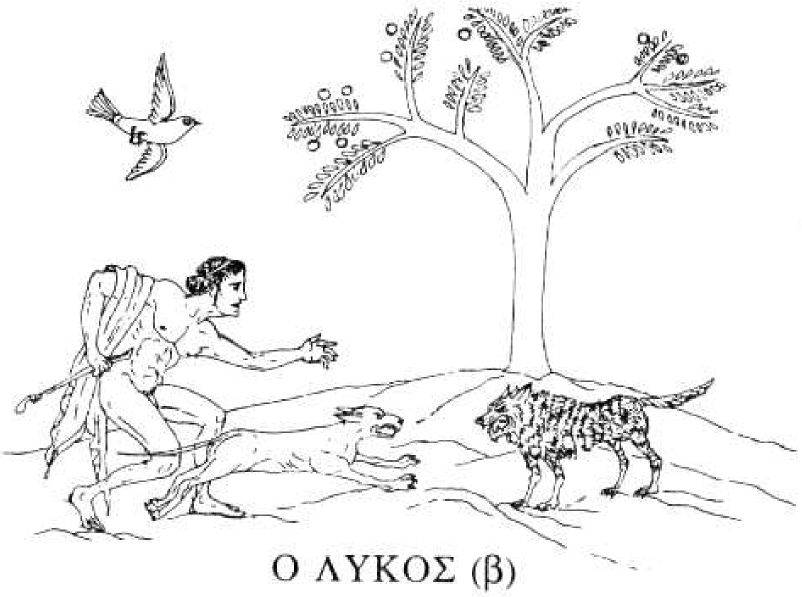

Ο ΛΥΚΟΣ (β)

Ἐπεὶ δὲ τῷ αὐλίῳ προσχωροῦσιν ὅ τε Φίλιππος καὶ ὁ πάππος, πολὺν ψόφον ἀκούουσιν· ὑλακτεῖ γὰρ ἀγρίως ὁ Ἄργος, τὰ δὲ πρόβατα πολὺν θόρυβον ποιεῖ.

ὁρμάω	em llenç	ἄγριος,-ᾱ,-ον	salvatge
		ἀγρίως	ferotgement

Capitolo V

Σπεύδουσιν οὖν· βούλονται γὰρ γιγνώσκειν τί πάσχει τὰ πρόβατα. Πρῶτος οὖν πάρεστιν ὁ παῖς καὶ ἰδού, ὁ μὲν Ἄργος μένει πρὸς τῇ ὁδῷ καὶ ἀγρίως ὑλακτεῖ, καταβαίνει δὲ ἐκ τοῦ ὄρους πρὸς τὸ αὔλιον λύκος μέγας. Ὁ μὲν οὖν Φίλιππος μέγα βοᾷ καὶ λίθους λαμβάνει καὶ βάλλει τὸν λύκον· ὁ δὲ Ἄργος ὁρμᾷ ἐπ᾽αὐτὸν καὶ οὕτως ἀγρίως ἐμπίπτει ὥστε ἀναστρέφει ὁ λύκος καὶ ἀποφεύγει. Διώκει μὲν οὖν ὁ κύων, ὁ δὲ Φίλιππος σπεύδει μετὰ αὐτόν.

γιγνώσκω ↔ ἀγνοέω

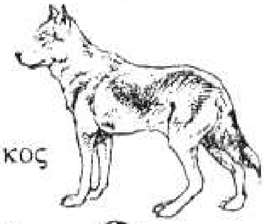

ὁ λύκος

ὁ Φίλιππος βάλλει τὸν λύκον

ἐμπίπτω < ἐν-πίπτω

ἀπο-φεύγω

Ὁ δὲ πάππος ἤδη εἰς ἄκρον τὸ ὄρος ἥκει καὶ τὸν λύκον ὁρᾷ καὶ βοᾷ· «Ἐλθὲ δεῦρο, Φίλιππε· μὴ δίωκε ἀλλ᾽ἐπάνελθε.» Νῦν δὲ ὁ Ἄργος τὸν λύκον ὀδὰξ λαμβάνει καὶ κατέχει, ὁ δὲ Φίλιππος ἤδη πάρεστι καὶ τὴν μάχαιραν λαμβάνει καὶ τύπτει τὸν λύκον. Ὁ δὲ ἀσπαίρει καὶ καταπίπτει πρὸς τὴν γῆν.

ὁ Ἄργος τὸν λύκον ὀδὰξ λαμβάνει καὶ κατ-έχει

ἡ μάχαιρα

ὁ Φίλιππος τύπτει τὸν λύκον

κατα-πίπτω

ἀναστρέφω	em gir	ἀσπαίρω	bateg, resistesc
πρῶτος, πρώτη, πρῶτον		primer	

βούλονται	volen

Capitolo V

ὁ πάππος τὸν λύκον ὁρᾷ ἐπὶ τῇ γῇ κείμενον

ἀγαθός, -ή, -όν ↔ κακός

Ἐνταῦθα δὴ προσχωρεῖ ὁ πάππος καὶ τὸν λύκον ὁρᾷ ἐπὶ τῇ γῇ κείμενον. Θαυμάζει οὖν καί, «εὖ γε, ὦ παῖ,» φησίν· «μάλα ἀνδρεῖος εἶ. Μέγας γάρ ἐστιν ὁ λύκος καὶ ἄγριος. Σὺ δέ, ὦ Ἄργε, ἀγαθὸς εἶ κύων· εὖ γὰρ τὰ πρόβατα φυλάττεις. Νῦν δέ, Φίλιππε, οἴκαδε σπεῦδε· ἡ γὰρ μήτηρ δήπου ἐθέλει γιγνώσκειν ποῦ εἶ καὶ τί πάσχεις.»

Ἐπεὶ δὲ τῇ οἰκίᾳ προσχωροῦσιν, τὴν μητέρα ὁρῶσιν. Ὁ μὲν οὖν πάππος σπεύδει πρὸς αὐτὴν καὶ πάντα λέγει. Ἡ δέ, «ἆρα ἀληθῆ λέγεις;» φησίν. «Εὖ γε, ὦ παῖ· μάλα ἀνδρεῖος εἶ. Ἀλλ᾽ἰδού, προσχωρεῖ ἡ Μέλιττα ἀπὸ τῆς κρήνης. Ἐλθὲ δεῦρο, ὦ Μέλιττα, καὶ ἄκουε· ὁ γὰρ Φίλιππος λύκον ἀπέκτονεν.» Ὁ μὲν οὖν πάππος πάντα αὖθις λέγει, ἡ δὲ Μέλιττα μάλιστα θαυμάζει καὶ λέγει ὅτι καὶ ὁ Ἄργος καὶ ὁ Φίλιππος μάλα ἀνδρεῖοί εἰσι

ἡ Μέλιττα θαυμάζει

κείμενον	que jeu
πάντα	tot
ἀληθῆ	la veritat
ἀπέκτονεν	ha matat

ἐνταῦθα	aquí, en aquest punt
θαυμάζω	admir
δήπου	certament
ἐνταῦθα δή	just ara
εὖ γέ	be!

καὶ ἰσχῡροί.

Ἔπειτα δὲ ἡ μήτηρ, «νῦν δὲ ἐλθὲ δεῦρο, ὦ φίλε,» φησίν, «καὶ κάθιζε μεθ᾽ἡμῶν ὑπὸ τῷ δένδρῳ· μάλα γὰρ κάμνεις. Σὺ δέ, Μέλιττα, κάθιζε καὶ σύ. Ἀκούετε οὖν· ἐγὼ γὰρ βούλομαι καλὸν μῦθον ὕμῖν λέγειν.»

μεθ' = μετ' (*davanti a* ʽ)

Ὁ μὲν οὖν πάππος καθεύδει — μάλα γὰρ κάμνει — οἱ δὲ παῖδες καθίζουσιν ὑπὸ τῷ δένδρῳ καὶ ἀκούουσιν· ἐπιθῡμοῦσι γὰρ ἀκούειν τὸν μῦθον.

βούλομαι	vull

ἐπιθῡμέω	desig
ὁ μῦθος	el conte, la faula, el mite
ὑμῖν	a vosaltres, us, -vos